

Vietnam-konferencia Párizsban

Az álláspontok változatlanok

Az USA a genfi egyezmény évfordulóján is bombázott

Párizs (MTI)

A Le Duc Tho és Kissinger között szerdán folytatott megbeszélés után — amelynek tartalmát továbbra is szigorúan titokban tartják — fokozott érdeklődéssel várták Párizsban a Vietnam-konferencia csütörtöki ülését, azt, hogy vajon az ott elhangzó felszólalásokból lehet-e következtetni az álláspontok bizonyos közeledésére?

Porter nagykövét, az amerikai küldöttség vezetője azonban a konferencián továbbra is ahhoz ragaszkodott, hogy Nixon májusi fegyverszüneti javaslatáról tárgyaljanak, s arra szólította fel a VDK és a DIFK képviselőit, hogy azzal kapcsolatban fejték ki véleményüket, ugyanakkor egyetlen szóval sem tett említést a probléma politikai rendezéséről.

Binh asszony, a DIFK külügyminisztere hangsúlyozta, hogy a probléma katonai rendezését nem lehet elválasztani a politikai rendezéstől. Az amerikai fél azt állítja, hogy véget akar vetni a háborúban való „résztvételenek”, de nem akarja érteni a politikai kérdést. Ez tulajdonképpen azt jelent, hogy Washington továbbra is fenn akarja tartani az általa létrehozott saigoni

rendszerét. Így azonban az Egyesült Államok katonai terepén való „résztvételenek” sem lehet véget vetni.

Xuan Thuy, a VDK küldöttségének vezetője emlékeztetett, hogy 18 évvel ezelőtt, 1954. július 20-án kötötték meg Genfben a Vietnamba vonatkozó egyezményeket, s az Egyesült Államok akkor kötelezettséget vállalt azok tiszteletben tartására. Washington azonban megszegte ezt a kötelezettséget. A saigoni kormányzat létrehozásával az Egyesült Államok brutálisan megsértette a dél-vietnami lakosság önrendelkezési jogát. Washingtonnak kell tehát a saigoni rendszer támogatásának beszüntetésével lehetővé tennie, hogy a dél-vietnami lakosság szabadon dönthesen a jövő sorsáról. A katonai és politikai kérdésekben való megállapodás megkönnyítene a többi kérdés rendezését is, így például a fogságba került katonák szabadon bocsátását is — hangoztatta Xuan Thuy.

A konferencia végén a küldöttségek megállapodtak abban, hogy a következő ülést a jövő hét csütörtökön tartják. Porter amerikai nagykövét a konferenciáról távozásra kijelentette az újságíróknak: a tárgyalások hangneme megjavult, de a

lényegét illetően az álláspontok továbbra is változatlanok.

Xuan Thuy, a VDK küldöttségének vezetője a konferenciáról távozás nyilatkozott: Várjuk az amerikaiak új javaslatait, készek vagyunk azok komoly megvizsgálására. Az amerikai küldöttség azonban még a mai ülésen sem terjesztett elő új javaslatokat.

Hanoi (VNA)

Az amerikai légierő a genfi egyezmények aláírásának évfordulóján, csütörtökön is bombázta a VDK területét — jelenti az AFP hanoi tudósítója —, még a fővárosban is két alkalommal szökláltak meg csütörtökön a légvédelmet jelző szirénák, jóllehet az amerikai gépek végülis elkerülték Hanoi légitérét.

A VDK légvédelme csütörtökön Hai Hung tartomány légitereiben, Ninh Giang járás fölött lelőtt egy amerikai támadó repülőgépet jelenti a VNA-hírlapírósok hozzáfűzve, hogy kiegészítő jelentések szerint a légvédelem július első felében nyolccal több amerikai gépet lőtt le, mint amennyit korábban jeleztek. Ezzel 3762-re emelkedett a VDK felett megsemmisített amerikai repülőgépek száma.

A szocialista integráció első lépése

A gazdasági tervezésben, a gazdaságpolitika egyeztetésében kifejtett együttműködés a nemzetközi szocialista munkamegosztás fejlesztésének, a nemzeti gazdaságok szocialista integrálásának alapvető módszere.

A szocializmus ellenfelei ugyan megkísérik diszkreditálni a tervek koordinálását, bizonygatván, hogy a tervezésben kifejtett együttműködés a központosított tervezés elveinek és módszereinek államközi síkra való kiterjesztését jelenti. A valóságban a szocialista gazdasági integráció — és ezt a komplex program is kimondja — a teljes önkéntesség elvén alapszik és nem jár semmiféle nemzetközi föltételek vagy szervek létrehozásával. Nem érti az országok szuverenitását, végrehajtásához nincs szükség semmiféle nemzetközi föltételekre.

A tervezésben kifejtett együttműködés minden időben a szocialista országok kommunista és munkáspártjai, valamint kormányai figyelmének központjában állt. A KGST 25. ülésszaka, amely elfogadta a szocialista gazdasági integráció komplex programját, úgy döntött, hogy külön KGST-bizottságot hív életre a tervezésben kifejtett együttműködés érdekében. Minden egyes ország a központi tervhivatal vezetőjével van képviselve ebben a bizottságban. Az új bizottságnak az a fő feladata, hogy tisztázza az együttműködés fontosabb problémáit a népgazdaság alapvető ágazataiban, amelyek több oldalú komplex vizsgálatot, hatékony módszereket és döntések kidolgozását igénylik.

A bizottság tagjai a tervezés alapvető — a központi tervezési szervek hatáskörébe tartozó — kérdéseiben rendszeres konzultációkat tartanak. Ezeket a konzultációkon megvitatják a KGST-országok távlati gazdasági együttműködésének és fejlődésének alapvető irányzatait, továbbá a nemzeti gazdaságok szintjének egymáshoz való közelítése és kiegyenlítése problémáit, a tüzelő és energetikai ágazatok fejlesztésének kilátásait, beleértve az atomenergetika fejlesztését és a megfelelő berendezések létrehozását, a fontosabb beruházási irányzatokat és a fogyasztási cikkek összetételének lehetséges változását, végezetül a vaskohászat és a vegyipar nyersanyag-ellátásával összefüggő kérdése-

ket, valamint a petrol-kémia fejlesztésének problémáit.

A komplex program első évében — a KGST 25. és 26. ülésszaka között — a szocialista országok tervhivatalainak vezető munkatársai nagy munkát végeztek, s e munka célja az volt, hogy tovább tökéletesítsék a résztvevő országok tervezési elveit, módszereit. Eddig ugyanis a koordináció többnyire kétoldalú volt. Most eljött az ideje, hogy a kétoldalú térvisszehangolást több oldalúvá fejlesszék.

A KGST komplex programja előírja, hogy közös erővel számos olyan vállalatot kell létrehozni, amelyek az egész szocialista tábor szempontjából döntőek. Ilyen például az a cellulózgyár, amely az Angar-folyón létesített uszty-iliimi ipari komplexumhoz tartozik. A tervezők elkészítették a leendő ipari létesítmény perspektíváinak gondos gazdasági elemzését. Megállapították, hogy az egész létesítmény 700—800 millió rubel beruházást igényel. A vidék tartaléka több mint 50 évre biztosítja a gyár nyersanyagellátását. Az üzem az elektromos energiát a már épülő uszty-iliimi vízi erőműtől kapja. Az évi 500 ezer tonna cellulózt előállító létesítmény építésében — mint ezt a KGST 26. ülésszakáról kiadott köz-

lemény is tudatja — érdekelt Bulgária, Magyarország, az NDK, Lengyelország, Románia és a Szovjetunió. Ezek az országok tehát közös erővel hozzák létre az említett létesítményt, és annak termékéből hozzájárulásuk arányában részesednek majd.

Napirenden van több más üzem közös tervezése és létesítése is. Így például egy asbesztkombináté az orenburgi területen, ahol az asbeszt tartalék 40 esztendőre elegendő. Egy foszforszóra a karataui lelőhelyek térségében, amely alapvető terméke mellett építőanyagokat is gyárt.

A KGST-országok tervezői a komplex program megvalósításánál nagy figyelmet szentelnek a prognózisoknak is. Így például előrejelzéseket dolgoznak ki a tüzelő- és energiafogyasztásra 2000-ig, s ennek figyelembevételével dolgozzák ki az együttműködési terveket.

A KGST-országok tervezési szerveinek munkájában újdonság az egyes fontosabb termékfajták gyártásának közös tervezése. 1972-ben az érdekelt országok megállapodást írtak alá arról, hogy közösen terveznek egyes fémforgácsoló szerzőgépeket, s megállapodtak abban is, hogy együtt tervezik a konténeres szállítási rendszerek anyagi és technikai bázisait.

Sz. Z.

Peterson Moszkvában

Moszkva (TASZS)

Peter G. Peterson, az Egyesült Államok kereskedelmi minisztere amerikai kormányküldöttség élén csütörtökön Moszkvába érkezett. Peterson részt vesz a szovjet-amerikai kereskedelmi közös bizottság első ülésszakán, amely pénteken kezdődik a szovjet fővárosban.

A küldöttséget a seremejtevói repülőtéren Nyikola

Patolicsev, szovjet külkereskedelmi miniszter fogadta.

A szovjet-amerikai kereskedelmi közös bizottság felállításáról szóló megállapodás Nixon elnök májusi moszkvai látogatása idején jött létre. A küldöttség tárgyalásokat folytat majd a Szovjetunió és az Egyesült Államok közötti általános kereskedelmi megállapodás megkötéséről és egyéb kérdésekről.

Bíró József Bécsben

Bécs (MTI)

Dr. Bíró József külkereskedelmi miniszter — dr. Josef Staribacher osztrák kereskedelem- és iparügyi miniszter meghívására — csütörtökön Ausztriába érkezett. Délután Bécsben dr. Josef Staribacher hivatalában fogadta vendégét. Dr. Bíró József megbeszélést folytatott a két ország gazdasági és kereskedelmi kapcsolatainak időszerű kérdéseiről.

Este a magyar külkereskedelmi miniszter tiszteletére dr. Josef Staribacher vacsorát adott. A látogatás befejező napján, pénteken délután Bécsben aláírják a két ország mezőgazdasági és ipari termékeire vonatkozó érdekvédelmi szerződést.

RÁDIÓTELEX

Moszkva

Otto Winzer, a Német Demokratikus Köztársaság külügyminisztere csütörtökön rövid baráti látogatásra Moszkvába érkezett. A vnuukovói repülőtéren Andrej Gromiko szovjet külügyminiszter fogadta. Winzer és Gromiko a Kremben megbeszélést folytattak.

Kurt Waldheim ENSZ-főtitkár, aki jelenleg a szovjet kormány meghívására hivatalos látogatáson a Szovjetunióban tartózkodik, csütörtökön Üzbekisztán fővárosába, Taskentbe érkezett.

Peking

Csiao Kuang-hua kínai külügyminiszter-helyettes csütörtökön több mint háromórás megbeszélést folytatott a Pekingben vendégeskedő Gerhard Schröderrel. A nyugatnémet küldöttséghez közelálló források szerint a külügyminiszter-helyettesrel való találkozó nem szerepelt a Bundestag külügyi bizottsága elnökének előzetes programjában.

Genf

A leszerelési értekezlet csütörtöki, 570. ülésén Japán képviselője bejelentette, hogy országa Svédországgal és Kanadával karöltve kidolgozta a föld alatti atomfegyver-kísérletek észlelésének, lokalizálásának és azonosításának szeizmológiai módszereit. Az elért eredményekről munkaalkalmat terjesztettek a leszerelési értekezlet elé és javasolták, hogy világviszonylat-

BERCZELI A. KÁROLY

Hullámsír

20.

— Igaza van, kérem, mi magyar emberek igazán csak a börtönre vagyunk. Megvallom, hogy én is megiszom a magamét, kérem, ez kell az egészséghez, no meg a jó hangulathoz is. — Aztán tapsolt is intett a pincérnek: — Egy liter hegyaljai a doktor úrnak!

Gábor még szólni akart, hogy egy fél is elég lenne, de a gazda már új jövevényeket üdvözölt, akiknek — most valamivel halkabban — éppen azt magyarázta, meghallgatva előbb a vendég kívánságát, hogy a sör a legjobb ital, nem száll könnyen a fejbe és táplál is, hiszen őt sem az étel, hanem a finom, zamatos sör hizlalta meg ennyire.

Gábor barátai a sarokasztalnál ültek négyen, mindegyikhez régi, bensőséges viszony fűzte, de igazi barátja mégis csak Pintér Pista volt, aki történelmet tanított a főreálban, de széles körű érdeklődése felülte az irodalmat s a művészeteket is, különösen a zenét, melynek megbűvöltjeként nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy mélyről fakadó rajongását kielegítse. Végighallgatott minden valamirevaló hangversenyt a Lloyd-teremben vagy a Hungáriában, sőt még a német társulatok operaelőadásainak élvezetétől sem riadt vissza, pedig ez néha a sok lelkes hazafi körében már nemzetárulásnak számított. Pintér ezt sem bánta, mert ellágyultan dúdolta Mozart, Beethoven vagy Schubert melódiáit, szerette Verdit, s annyira lelkesült a nagyon is vitatott

Wagnerért, hogy pár évvel ezelőtt felutazott Pestre, mert a mítoszteremtő zenei lángelme a pesti Vigadóban saját maga dirigálta műveinek egyes részleteit, s ő látni és hallani akarta őt. S akkor napokig a valkűrök lovaglásának földöntúli dübörgése remegtette meg s álmában is a zarándokok énekéből merített vigaszt és erőt a különben keserű és meghasonlásra hajlamos természetének leküzdésére.

Erőteljes, tagbaszakadt parasztfiú volt, törzsköcs alsóvárosi, széles arcú, akinek kiugró járomcsontja tatárosan kemény, határozott, majdnem vad kifejezést kölcsönzött az egyébként békétűrő, csöndes, önmagával örökké elégedetlenkedő fiatalembernek, aki csüggedten szemlélte a világot, főként a magyar sorsot, s fogó népe történetének beható ismerete alapján nem sok reményt táplált jövődjéről. Úgy érezte, egyre közeledik a „sír, hol nemzet süllyed el” s néha mint valami lidércnyomás települt rá a végző pusztulás rémülete, a nemzet-halál kétségbeesett látomása. Pesszimista volt ez a Pintér Pista, s erre az ország kilátástalannak tetsző válságai, az imént lezajló boszniai okkupáció s az Ausztriával való áldatlan frigy egyre súlyosbodó terhei elegendő okot szolgáltatottak. De ő különben is hajlott a mélabúra, társaságban is zárkózott volt, hogy az okvetetlenkedő kérdések őszinte vallomásra ne késztessék, mert figyelmességét mögött végtelen szenvedélyek háborogtak, valami megállapodni képtelen kiegyensúlyozatlanság, melyet a görcsösen elnyomott indulatok feszítő ereje a teljes folbomlás vagy a féktelenség rémével fenyegetett. De ezt csak Gábor tudta róla, a gyerekkori barát, aki kezdtől fogva a józanabb és harmonikusabb magatartást jelentette számára s gyakran mérséklő jelenlétével át is segítette válságain. S talán a zene is

A Szovjetunió barátsága pótolhatatlan

Heikal cikke az Al Ahramban

Kairó (AFP)

Az Egyiptomban működő szovjet katonai tanácsadók megbízatásának lejártá, valamint a szovjet-egyiptomi kapcsolatok jövője alakulása al! a csütörtöki egyiptomi lapok érdeklődésének homlokterében.

Az Al Ahramban Heikal főszerkesztő arra hívja fel a köztársaság elnökének figyelmét, hogy ne sajnáljon semmilyen erőfeszítést a szovjet-egyiptomi barátság megerősítésétől, ugyanakkor pedig arra figyelmeztet, hogy Egyiptom ellenségei ismét a két ország jó kapcsolatainak aláásával fog-

nak próbálkozni. „Szilárdan kell magunkat tartani ehhez a barátsághoz, s emlékeznünk kell arra, hogy az Egyesült Államok ellenségünk támogatja, míg a Szovjetunió a mi oldalunkon áll. A Szovjetunió barátsága nemcsak fontos, hanem egyenesen pótolhatatlan a számunkra” — írja az Al Ahram.

A lap egy másik helyen kifejti, hogy a szovjet haditechnika, amelyhez Egyiptom a Szovjetunió önzetlen segítségével jött, per-döntő szerepet tölt be az izraeli agresszió ellen, a megszállt területek felszabadításáért vívott harcban.

azért vonzotta olyan elemi erővel — bár ő maga semmilyen hangszeren nem játszott s mégcsak nem is énekelt —, mert felszabadította őt, a tudat kerülhetetlen nyomása alól, megmentette őt attól a kényszerből, hogy meg is fogalmazza, világossá tegye a reménytelenséget, hanem elhelyett elzsongította, elringatta a hangok mindent sejtető, de semmit ki nem mondó özőnével.

A parasztsorból ő a piarista atyák s a város jóvoltából tört ki, de végtére is nehezen találta meg a helyét; úgy érezte, évszázados sérelmeket s ki nem élt adottságokat hurcolt magával, s ezekkel jobb elrejtőznie, betokosodnia, mert ha egyszer ledobja magáról a felöltött jámbor burkot, akkor olyan vihart támaszt, melybe ő pusztul el legelőszőr. Nem véletlen, hogy Gábor távollétében a legszívesebben egy megszállott nazarénussal érintkezett, Tarhonyas Lajossal, aki közel lakott hozzá az Alsóvárosban, a Borbás utcában, s az egyre jobban elmergődő boszniai háborúban majdnem kivégezték a szerencsétlent, mert az istennek sem akart fegyvert fogni. Az újhífiú embert, közismerten tiszta, becsületes mivoltán kívül az mentette meg a golyótól, hogy Pálffy polgármester eljárt élnékn vitatott ügyében, s arra kérte a katonai parancsnokságot, hogy verjék vasra, vagy osszák be valamilyen fegyvertelen szolgálatba, hiszen ennek a Tarhonyas Lajosnak népes családja van, s ő maga is becsületesen megdolgozik a kenyérért. Így aztán megmenekült a haláltól, bár ő szentül meg volt győződve arról, hogy sorsának jobbra fordulását nem a hadügyminisztérium tanácsalanságának, hanem Isten irtalmának köszönheti, jutalmul egyedül üdvözítő, magasztos vallási felfogásáért.

(Folytatjuk.)